

ת"ד 2082/11/13 - מדינת ישראל נגד ראובן דהן

06 נובמבר 2014

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה
ת"ד 2082-11-13 מדינת ישראל נ' דהן
כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
המאשימה
נגד
הנאשם
ראובן דהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה - רס"ב אלי צמח

ב"כ הנאשם - עו"ד אבי חליוא

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חצייה בבטחה - עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, נהיגה רשלנית לפי סעיף 62(2) ו- 38(2) לפקודת התעבורה והתנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 31.12.12 בשעה 07:30 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי ברח' אוסישקין בקרית מוצקין והתקרב למעבר החצייה לפני צומת עם כביש 4. הנאשם נהג ברשלנות בכך שלא שם לב לנעשה בדרך ולא אפשר להולכת הרגל הגב' אופיר לימור (להלן: "הולכת הרגל") אשר חצתה את הכביש במעבר החצייה משמאל לימין בכיוון נסיעתו, להשלים את החצייה בבטחה, פגע בה והפילה לכביש. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל ונגרם נזק לרכבו של הנאשם.

2. הנאשם כפר באחריותו לתאונה.

לא שנויים במחלוקת:

עמוד 1

- נהיגת הנאשם במקום ובזמן המפורטים בכתב האישום.
- כיוון חציית הולכת הרגל - משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.
- עצם התרחשות התאונה ותוצאותיה.

במחלוקת:

- טענת הנאשם לפיה הולכת הרגל חצתה שלא במעבר החצייה אלא אחריו.
- טענת הנאשם לפיה הולכת הרגל התפרצה לכביש כאשר רכבו כבר היה על מעבר החצייה.
- שאלת אשמתו של הנאשם.

ראיות המאשימה

עד התביעה מס' 3, הולכת הרגל הגב' לימור אופיר

3. בבית המשפט העידה: "הייתי בדרכי לעבודה. עברתי במעבר חצייה בדרך עכו פינת אוטיסקין להגיע לאוטובוס. הסתכלתי ימינה ושמאלה ועוד פעם ימינה. ראיתי שיש רכב בתחילת הרחוב מצד ימין שלי. הוא היה בנסיעה. התחלתי לעבור ואז קרתה התאונה. התעלפתי, איבדתי את ההכרה. נפגעתי בצד שמאל שלי של הגוף, הרגל והראש, כי עפתי לזכוכית הקדמית של הרכב עם הראש. פינו אותי באמבולנס לביה"ח." (עמ' 4 שורות 12-17 לפרוטוקול). לשאלה היכן בדיוק חצתה השיבה: "על מעבר חצייה, באמצע." (עמ' 4 שורה 21 לפרוטוקול) אשר למרחק אותו הספיקה לחצות העידה: "בערך חצי ממעבר החצייה." "...זה היה מעבר חצייה בלי רמזור. לא היו הולכי רגל, אבל היו עדים" (עמ' 4 שורות 23 - 25 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית לא ידעה לומר איזה חלק של הרכב פגע בה. לטענה לפיה מיהרה לאוטובוס השיבה: "התכוונתי ללכת לתחנת האוטובוס אבל לא מיהרתי. הייתי בהליכה רגילה." (עמ' 5 שורה 8 לפרוטוקול). נשאלה מדוע לא המתינה בטרם חצתה עד שהרכב יעבור השיבה: "אם אני עומדת חצי קילומטר, הוא צריך לנסוע 60 עד 80 קמ"ש לפני מעבר החצייה. אני לא חשבתי שהרכב כל כך קרוב וגם לא חשבתי שהוא מסכן אותי ולכן חציתי. הוא היה בתחילת הרחוב כאשר התחלתי לחצות." (עמ' 5 שורות 15-17 לפרוטוקול).

עד התביעה מס' 1, מר אהוד חן

4. עד ראייה לתאונה. בבית המשפט העיד: "אני זוכר את אירוע התאונה פחות או יותר. חצינו את דרך עכו מכיוון מערב למזרח. אני והבחורה שנפגעה. אני לא מכיר אותה אישית. מקריית ביאליק לכיוון קריית מוצקין. הרמזור של הולכת הרגל התחלף לירוק כמה שניות לפני שהתחלתי לחצות. היא החלה לחצות לפניי, שניים שלושה מטרים לפניי. הגבירה מהירות, חצתה את כלה רמזורים באור ירוק. בשלב מסוים מעבר החצייה פונה שמאלה. יש אי תנועה ויש מעבר שמאלה לכיוון תחנת האוטובוס, והיא חצתה לכיוון תחנת האוטובוס. הנאשם הגיע ופגע בה עם הצד של הרכב, לא עם החלק הקדמי. היא נפלה על הכביש, קיבלה מכה..." (עמ' 12 שורות 9-15 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית נשאל למהירות הולכת הרגל והשיב: "לא בריצה, אבל הלכה בקצב מהיר. היו כמה נתיבים שהיא רצתה להספיק לחצות בירוק. "נשאל למנגנון הפגיעה והשיב: "לפי מיטב זיכרוני, היא נפגעה מהדופן ונפלה עם הראש ופגעה עם הראש בשמשה הקדמית ואז נפלה על הכביש. " (עמ' 12 שורה 21 - עמ' 22 שורה 5 לפרוטוקול). נשאל למקום נפילת הולכת הרגל ביחס למעבר החצייה והשיב: "פחות או יותר איפה שהרכב. אחרי מעבר החצייה. בערך איפה שרואים את החלק האחורי שמאלי של רכב הנאשם. מעבר למעבר החצייה." (עמ' 13 שורות 11-12 לפרוטוקול).

עד התביעה מס' 4, שוטר מתנדב רס"מ מרדכי קייטון

5. ערך את דו"ח הפעולה ת/2 ואישר תוכנו. העיד כי כאשר הגיע למקום: "מד"א היה שם. הייתה תאונה במעבר חצייה ולפי הפראמדיק, הוא אמר, פצוע קל. את הנהג הפוגע פגשתי במקום. שאלתי אותו מה קרה, והוא אמר שהוא יצא מרח' אוסישקין לכיוון כביש חיפה עכו, בצומת, והשמש סנוורה אותו והוא לא הבחין בהולכת הרגל. " (עמ' 6 שורות 11-13 לפרוטוקול). לטענה לפיה השרטוט שערך אינו תואם את פני הדברים בזירה השיב כי לא מדובר בשרטוט מדויק.

עד התביעה מס' 2, רנ"ג חורי רמון

6. הבוחן המשטרתי אשר בחן את התאונה וערך את דו"ח הבוחן ת/3, שחזור ת/4, תרשים ת/5, סקיצה ת/7, רישומים בזירת התאונה ת/8 וצילומים ת/9.

לטענה לפיה היה עליו לבצע את השחזור קרוב ככל הניתן למועד התאונה השיב ש: "לא בהכרח." (עמ' 8 שורה 13 לפרוטוקול). לשאלה מדוע חקר את הולכת הרגל רק 9 חודשים לאחר התאונה השיב: "אז אני ראיתי ואמרתי מההתחלה, ושאלת שאלה ראשונה, האם בת"ד צריך לשחזר, והשבתי שלא בהכרח. אז, סמוך ליום התאונה, ראיתי ועשיתי הצבעה עם הולכת הרגל כשהגעתי לתאונה באותו יום והיא פונתה לביה"ח. הנהג היה במקום וערכתי אתו הצבעה מאיפה הגיע, מאיפה פגע, ומאיפה ירדה הולכת הרגל. אז הגעתי למסקנה שאין צורך בשחזור. ראיתי שמדובר בנהג חסר זהירות שפגע בהולכת רגל שחצתה את המעבר. אז העברתי את התיק והמלצתי להעמיד לדין את הנהג על חוסר זהירות ואי מתן זכות קדימה להולכת רגל לעבור במעבר. אז התיק הגיע לתביעות. התובעת ראתה לנכון שצריך לעשות שחזור תאונה. אז דיברתי עם הולכת הרגל וקבעתי עמה הצבעה ועשיתי עמה הצבעה ושחזרתי את

התאונה. לאחר שחזור התאונה הגעתי למסקנה שהיא נמנעת..." הגעתי למסקנה רק עם הנהג לבד. נגבתה עדות של הולכת הרגל ושמעתי אותה ואח"כ הגעתי למסקנה בלי שחזור." (עמ' 8 שורות 16-30 לפרוטוקול).

התבקש להתייחס למשמעות ניפוץ השמשה והשיב: "אם הולך הרגל מתגלגל על מכסה מנוע, מגיע לשמשה ושובר אותה זה אומר שיש מינימום מהירות 40 קמ"ש. פה כנראה עם ידה היא פגעה וניפצה את השמשה ולא התגלגלה על מכסה מנוע, שאז נקבע בוודאות שאכן המהירות המינימאלית של הנסיעה של הרכב הפוגע היא 40 קמ"ש. לקחתי מה שאמר הנהג. אם זה 40 קמ"ש צריך לשחזר התאונה. במהירות של מינימום 40 קמ"ש, צריך לחשב את זה (מחשב נתונים). מרחק תגובה צריך להיות משהו כמו 12 מטרים ומרחק עצירה צריך להיות 1600/177 - התאונה בלתי נמנעת. אם זה לפי 40 קמ"ש. מרחק עצירה צריך להיות 21 מטרים או 20.5 מטרים ומרגע שהיא ירדה עד שפגע בה לפי המרחק ולפי חצייתה, הוא היה 12.23 מטרים בעת שהיא ירדה משפת המדרכה לתוך מעבר החצייה. זה בלתי נמנע התאונה." (עמ' 9 שורות 10-21 לפרוטוקול). נשאל למיקום הרכב עת הולכת הרגל ירדה לכביש בהנחה ונהג במהירות של 20 קמ"ש והשיב: 12.23 מ' עת שהולכת הרגל החלה לרדת לתוך מעבר החצייה, זה מה שהיה. 12.23. אחרנית." (עמ' 10 שורה 4 לפרוטוקול). לטענה לפיה התאונה לא התרחשה על מעבר החצייה השיב: "אני אומר כבוחן שיש לי את ניסיוני. הפגיעה הייתה בתוך מעבר החצייה איפה שחצתה הולכת הרגל..." (עמ' 40 שורות 12-13 לפרוטוקול).

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

7. בבית המשפט העיד: "... בשעה 07.30 יצאתי מהבית לאחר מרחק של נסיעה של 3-4 דקות מהצומת המדובר פניתי ימינה במהירות מאד איטית, ואני מאד זהיר... מאחורי מעבר החצייה קפצה גברת והתנגשה באוטו, נתנה מכה לאוטו ונפלה ליד האוטו. לא סחבתי אותה חצי מטר. הייתה עצירה מוחלטת מידית. עצרתי את האוטו, ראיתי מה קורה איתה..." (עמ' 13 שורות 28-32 לפרוטוקול). נשאל למהירות נסיעתו והשיב: "בגלל זה רשמתי כ-20. זה יכול להיות 10 או 5 או 19. לא הסתכלתי על מחוג הקילומטראז' לומר בדיוק כמה. נסעתי מאד איטי." (עמ' 14 שורות 6-7 לפרוטוקול).

לגבי כיוון ומקום הגעת הולכת הרגל העיד: "יש מעבר חצייה בצד שמאל, בעיקול ויש שם אי תנועה. היא לא באה מאי התנועה. יש עמוד באי התנועה מאחורי היא באה. אם הייתה באה מאי התנועה הייתי רואה אותה, עוצר במקום ונותן לה לעבור, אבל היא באה מאחורי העמוד, ולא ראיתי אותה..." "לפי דעתי, היא מיהרה לתחנת האוטובוס, חתכה והרבה אנשים עושים את זה שם ואני רואה את זה כל בוקר. היא חתכה ונכנסה במרפק. המראה נשברה, השמשה נסדקה ולא נופצה לגמרי, והולכת הרגל נפלה במקום..." (עמ' 14 שורות 10-21 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית נשאל על סמך מה העיד כי הולכת הרגל קפצה לכביש והשיב: "היא הפתיעה אותי, כי אני הסתכלתי שמאלה, לא ראיתי במעבר החצייה אנשים. ראיתי שם בחורה אחת והיא לא הייתה על מעבר החצייה או על אי התנועה. היא הייתה בצד."

על אי התנועה אף אחד לא היה. היא קפצה משמאל לימין." (עמ' 14 שורות 27-29 לפרוטוקול). לשאלה מדוע לא הבחין בהולכת הרגל עד לרגע הפגיעה השיב: " היא באה מאחורי מעבר החצייה"... "אני הגעתי לפני קו העצירה. אני תמיד נצמד לצד ימין. בשעה 07.30 הייתה שמש ואי אפשר לעבור שם. אמיתי לא ראיתי אותה. אם הייתי רואה אותה הייתי עוצר במקום. בלי חוכמות." (עמ' 14 שורה 31 - עמ' 15 שורה 5 לפרוטוקול).

דין והכרעה

8. לאחר ששמעתי את העדים, עיינתי במוצגים ושקלתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה לפיה עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר החצייה

9. מהראיות שהוצגו בפני עולה באופן חד משמעי כי הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר החצייה.

10. גרסתה של הולכת הרגל כמצוטט לעיל, לפיה חצתה את הכביש במעבר החצייה לא נסתרה בשום שלב ובמהלך חקירתה הנגדית לא נטען בפניה כי חצתה את הכביש שלא במעבר החצייה. גרסתה אף מתיישבת עם הממצאים בזירה כפי שיפורט בהמשך. בנסיבות אלו אני נותן אמון בגרסתה.

11. מעדותו של הנאשם בבית המשפט עולה כי פגע בהולכת הרגל לאחר שכבר חלף עם רכבו את מעבר החצייה. גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם הממצאים בזירה כפי שיפורט להלן.

12. הנאשם נסע במהירות שבין 10-20 קמ"ש כפי שמסר בחקירתו במשטרה (ת/6 ש' 16) וזו גם היתה גרסתו בבית המשפט. הנאשם לא הבחין בהולכת הרגל עד לרגע הפגיעה בה או ממש בסמוך לפגיעה שאז החל לבלום את רכבו: "וכאשר הייתי על מעבר החצייה עם כל הרכב פתאום שמעתי מכה וכאשר שמעתי המכה על השמשה קדמית צד שמאל הייתי חצי רכב אחרי המעבר חצייה ומיד עצרתי במקום..." (ת/6 ש' 17-20 - ההדגשה שלי ג.ק.). בהמשך חקירתו במשטרה הוסיף וטען כי הפגיעה היתה כ- 1.5 מ' לאחר מעבר החצייה (ת/6 ש' 26).

גרסת הנאשם לפיה שמע את המכה עת רכבו היה על מעבר החצייה מתיישבת עם הממצאים בזירה.

רכבו של הנאשם נעצר לאחר הפגיעה כאשר חלקו האחורי של הרכב עומד על קצה מעבר החצייה (ראה ת/9 התמונות 7-9 וראה מיקום הרכב בתרשים ת/5). מאחר והנאשם החל בפעולת הבלימה מיד עם הפגיעה בהולכת הרגל והרכב נעצר ממש אחרי מעבר החצייה, יש להחזירו לאחור כפי אורך "מרחק העצירה" אשר

עומד על 8.07 מ' במהירות של 20 קמ"ש (ראה שחזור ת/4) ואם מהירותו הרכב היתה נמוכה יותר, הרי שמדובר במרחק קצר יותר. כך או כך, לא קיימת כל אפשרות לפיה הפגיעה בהולכת הרגל היתה לאחר מעבר החצייה.

13. לטענת הנאשם יש בגרסת עד הראייה מה אהוד חן לפיה הולכת הרגל נפלה אחרי מעבר החצייה במקום בו נמצא החלק האחורי של הרכב (עמ' 13 ש' 11 לפרוטוקול כמצוטט לעיל), כדי לתמוך בטענתו לפיה שהולכת הרגל חצתה שלא במעבר החצייה. אין לקבל טענה זו. העד ציין כי מדובר במקום נפילת הולכת הרגל ולא במקום האימפקט (הפגיעה בה). שמשות הרכב נופצה כתוצאה מהפגיעה בהולכת הרגל, עובדה המצביעה על כך שעל גופה הופעל כח לא מבוטל ומטבע הדברים היא נדחפה למרחק מסוים בכיוון נסיעת רכב הנאשם ונפילתה לכביש התרחשה מס' מטרים בהמשך הדרך.

14. גם אם הולכת הרגל נפגעה במקום בו נמצא חלקו האחורי של הרכב עדיין מדובר בפגיעה על מעבר החצייה. כאמור חלקו האחורי של הרכב ממש נושק למעבר החצייה ובוודאי שמדובר ב"תחום" מעבר החצייה.

15. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי הולכת הרגל חצתה את הכביש על במעבר החצייה ולא אחריו.

מהירות חציית הולכת הרגל

16. כמצוטט לעיל, עד הראייה מר אהוד חן העיד כי הולכת הרגל חצתה את הכביש בהליכה מהירה אך לא בריצה.

17. הולכת הרגל העידה כי מדובר בהליכה רגילה (עמ' 5 ש' 8 לפרוטוקול) ובהתאם קבע הבוחן כי מדובר במהירות חצייה של 1 מטר בשנייה.

18. הנאשם עצמו לא יכול היה להעיד על מהירות הולכת הרגל מאחר והבחיין בה רק ברגע הפגיעה בה.

19. לאור עדותו של עד הראייה, והגם שההגנה לא בקשה לקבוע מהירות אחרת מזו שקבע הבוחן, אני סבור כי יש לקבוע מהירות חצייה גבוהה יותר ואניח לטובת הנאשם כי הולכת הרגל חצתה את הכביש בהליכה מהירה (1.5 מ/ש ולא 1 מ/ש כפי קביעת הבוחן).

מיקום רכב הנאשם עת הולכת הרגל החלה לחצות את הכביש

20. לטענת הנאשם כבר היה על מעבר החצייה ואף עבר אותו עת הולכת הרגל החלה לחצות את מעבר החצייה.

גרסה זו אינה מתיישבת הדברים אותם מסר במסגרת חקירתו במשטרה, שם מסר כי היה במרחק של כ- 10 מ' ממעבר החצייה עת הבחין בהולכי הרגל שעמדו על המדרכה (ת/ש' 33).

21. מהשחזור שבוצע על ידי הבוחן (ת/4), בהתאם להצבעת הנאשם ולפי מהירות חצייה של 1 מ/ש נמצא כי רכב הנאשם היה במרחק של 12.23 מ' ממעבר החצייה ברגע ירידת הולכת הרגל לכביש. ממצאי הבוחן בהקשר זה לא נסתרו ולא הוגשה חוות דעת לסתור.

22. גם בהנחה והולכת הרגל חצתה בהליכה מהירה (1.5 מ/ש) ולא בהליכה רגילה (1 מ/ש), יש למקם את רכב הנאשם לפני מעבר החצייה עת הולכת הרגל החלה לחצותו.

על פי קביעת הבוחן ובהתאם להצבעת הנאשם, הולכת הרגל הספיקה לחצות מרחק של 2.2 מ' בטרם נפגעה. קביעה זו אינה שנויה במחלוקת ומתיישבת גם עם העובדה שהנאשם נסע בצמוד למדרכה הימנית כפי שניתן לראות בתמונת 7, 8 ו-9 (ת/9). מכאן ששהתה על הכביש 1.466 ש' בטרם נפגעה (לפי קצב חצייה של 1.5 מ/ש).

במהירות של 20 קמ"ש עובר רכבו של הנאשם 5.555 מ/ש ובפרק זמן של 1.466 ש' (זמן שהיית הולכת הרגל בכביש) מרחק של 8.143 מ'. מכאן שהרכב היה במרחק של 8.143 מ' ממקום הפגיעה עת הולכת הרגל החלה לחצות את הכביש.

אם נסע במהירות של 15 קמ"ש (4.166 מ/ש) היה מרוחק של 6.1 מ' ממקום הפגיעה.

אם נסע במהירות של 10 קמ"ש (2.77 מ/ש) היה במרחק של כ-4 מ' ממקום הפגיעה עת הולכת הרגל החלה לחצות את הכביש.

בכל אחת מהמהירויות הנ"ל היה רכבו של הנאשם לפני מעבר החצייה עת הולכת הרגל החלה לחצותו.

שאלת אשמתו של הנאשם

23. לאור הממצאים העובדתיים הנ"ל אני קובע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

24. הנאשם לא הבחין בהולכת הרגל עד לרגע הפגיעה בה, למרות שלא היתה כל מניעה להבחין בה. כאמור קבעתי כי הולכת הרגל חצתה במעבר החצייה ולא אחריו כפי גרסת הנאשם.

25. ער אני לדברי הנאשם במשטרה: "**השמש ממול סנוורה אותי**" (ת/6 ש' 44 לפרוטוקול), אך אין בכך כדי להוות טענת הגנה. אם אכן סונוור על ידי השמש עד כדי כך שלא יכול היה להבחין במתרחש על מעבר החצייה או בסמוך לו, היה עליו להאט את הרכבו ואף לעצור טרם הגעתו למעבר החצייה. יצוין כי בהמשך חקירתו נשאל האם השמש הפריעה לו להבחין בהולכי הרגל והשיב: "**לא, השמש סנוורה רק ממול..**" (ת/6 ש' 47).

26. יש בעובדה שהנאשם לא הבחין בהולכת הרגל כדי ללמד שלא היה ערני דיו למתרחש מולו והמשיך בנסיעה שוטפת חרף כניסתה של הולכת הרגל לכביש.

27. על פי השחזור שבוצע (ת/4 לפי קצב חצייה של 1מ/ש) עולה כי במהירות של 20 קמ"ש מרחק העצירה הינו 8.07 מ'. מאחר והנאשם הי מרוחק 12.23 מ' ממעבר החצייה עת הולכת הרגל ירדה לכביש, היה יכול לעצור את רכבו כ- 4 מטר לפני הולכת הרגל והתאונה היתה נמנעת.

גם בהנחה והולכת הרגל חצתה בהליכה מהירה (1.5 מ/ש) מדובר בתאונה נמנעת. רכב הנאשם היה במרחק של 8.143 מ' ממקום הפגיעה עת החלה לחצות את הכביש (ראה חישוב בסעיף 22 דלעיל). במהירות של 20 קמ"ש מרחק העצירה הינו 8.07 מ' (ראה שחזור ת/4). אילו היה הנאשם מבחין בהולכת הרגל ברגע ירידתה לכביש היה יכול לעצור את רכבו סנטימטרים ספורים לפני הולכת הרגל (8.143 מ' פחות 8.07 מ').

אמנם לא בוצע שחזור במהירות של 10 קמ"ש, אך אם נציב בנוסחאות השחזור (ת/4) מהירות של 10 קמ"ש נקבל מרחק בלימה של 0.56 מ' בתוספת מרחק תגובה של 2.91 מ' וסה"כ מרחק עצירה של 3.47 מ'. במהירות של 10 קמ"ש היה הרכב במרחק של 4 מ' ממקום הפגיעה עת הולכת הרגל עת החלה לחצות את הכביש (מהירות הרכב 2.77 מ/ש כפול 1.466 ש' זמן שהיית הולכת הרגל בכביש לפי קצב חצייה של 1.5 מ/ש). אילו היה הנאשם מבחין בהולכת הרגל ברגע ירידתה לכביש היה יכול לעצור את רכבו במרחק של כ- חצי מטר מהולכת הרגל (4 מ' פחות מרחק העצירה 3.47 מ').

28. מן המקובץ עולה כי מדובר בתאונה נמנעת גם אם נהג במהירות של 10 קמ"ש וגם אם נהג במהירות של 20 קמ"ש. גם אם הולכת הרגל חצתה בהליכה רגילה וגם אם בהליכה מהירה.

29. לטענת הנאשם המקרה הנדון זהה לנסיבות כפי שנקבעו בת.ד. **1187-04-09 מ. ישראל נגד מיימן** (תעבורה חיפה) שם זוכתה הנאשמת מאשמת פגיעה בהולכת רגל על מעבר חצייה.

לא כך הם פני הדברים. בעניין **מיימן** נקבע כי הולכת הרגל החלה לחצות את מעבר החצייה לאחר שרכב

הנאשמת כבר היה על מעבר החצייה, בעוד בעניינו של הנאשם קבעתי כי רכבו היה לפני מעבר החצייה עת הולכת הרגל החלה לחצות. בנוסף בעניין **מיימן** נקבע כי הולכת הרגל הספיקה לחצות 1 מ' טרם נפגעה, בעוד בעניינו של הנאשם קבעתי כי מדובר במרחק של 2.2 מ' והנאשם יכול היה למנוע את התאונה בכל מהירות שבין 10 - 20 קמ"ש.

30. אכן מהירות נסיעתו של הנאשם (10-20 קמ"ש) לא היתה גבוהה ולטענתו מעבר החצייה היה פנוי והולכי הרגל בהם הבחין על אי התנועה המתינו שיעבור (ת/ש' 62 ו-61), אך אין בכך כדי ללמד שלא התרשל.

כבר נקבע לא פעם כי מהירות הנסיעה צריכה להיות סבירה בהתאם לנסיבות וקיומו של מעבר חצייה להולכי רגל מחייב את הנהג במשנה זהירות ובנהיגה במהירות שתאפשר לו לבלום בזמן ולהימנע מפגיעה בהולך רגל, גם אם זה חצה במהירות או אפילו התפרץ למעבר החצייה. בע"פ 558/97 **רבקה מלניק נ' מדינת ישראל**, נקבע בין היתר כי: **"...מהירות הנסיעה בכלי רכב צריכה להיות תואמת את הנסיבות ואת הסיכון שהיא מהווה למשתמשים בדרך. במסגרת קביעת סבירות המהירות בנסיבות המקרה, יש להתחשב בכך שהרכב מתקרב למעבר חצייה. על פי נורמה זו, הקבועה בתקנות התעבורה, תוכרע גם השאלה אם מהירות נהיגתו של נהג ברכב היתה רשלנית אם לא...עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל."**

גם אם הייתי קובע כי הולכת הרגל התרשלה ולא כך הדבר, היה על הנאשם לצפות כניסתה לכביש במעבר החצייה ולנהוג במהירות שהיתה מאפשרת לו לעצור בזמן.

31. ער אני לעובדה כי במהירות של 20 קמ"ש ובקצב חצייה של 1.5 מ/ש (הליכה מהירה) היה רכבו של הנאשם נעצר סנטימטרים ספורים לפני הולכת הרגל ולא מספר מטרים. עדיין מדובר בתאונה נמנעת. אכן מדובר במצב דברים גבולי, אך אין בכך כדי ללמד על היעדר רשלנות מצד הנאשם מאחר ובמצב דברים בו הנאשם מבחין בהולכי רגל ליד מעבר החצייה עליו להפחית את מהירות נסיעתו למהירות שתאפשר לו לבלום את רכבו גם אם אחד מהולכי הרגל מתפרץ למעבר החצייה. נסיעה שוטפת במהירות של 20 קמ"ש אינה עונה על דרישה זו. קל וחומר כאשר חלק משדה הראייה מוגבל עקב סנוור השמש.

32. סיכומי של דבר, אני קובע כי הנאשם התרשל בנהיגתו בכך שלא היה ערני למתרחש מולו, לא התאים מהירותו לנסיבות ופגע בהולכת הרגל על מעבר החצייה למרות שיכול היה למנוע את התאונה אילו הבחין בה מבעוד מועד.

לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. בהתאם, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ג חשוון תשע"ה, 06/11/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הדין יתחדש בשעה 11.15.

ניתנה והודעה היום י"ג חשוון תשע"ה, 06/11/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע בעבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה, נהיגה רשלנית והתנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף. עבירות מיום 31.12.2012, הכול כמפורט בהכרעת הדין.

ב"כ המאשימה עתרה לפסילת המינימום הקבועה בחוק (3 חודשים), פסילה ע"ת וקנס, זאת לאור נסיבות התרחשות התאונה ועברו התעבורתי של הנאשם.

ב"כ הנאשם ביקש שביהמ"ש יעשה שימוש בסמכותו ויימנע מהטלת פסילה בפועל, ולחילופין יקצרה באופן משמעותי, זאת לאור נסיבות התחרשות התאונה, ובפרט העובדה שהנאשם נהג במהירות נמוכה, השמש שסנוורה אותו ובהקשר זה טען, כי מדובר בחוסר זהירות או לחילופין ברשלנות ברף הנמוך ביותר. בנוסף הדגיש, כי להולכת הרגל לא נגרמו חבלות של ממש והיא שוחררה עוד באותו היום מביה"ח. כן פירט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובפרט העובדה שפרנסתו תלויה ברישיונו כבעל קו-חלוקת בשר.

אשר לעברו התעבורתי טען, כי לא מדובר בעבר מכביד, זאת לאור העובדה שהנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1980 ולחובתו 27 הרשעות קודמות ללא תאונת דרכים בעברו, כאשר מרבית העבירות הינן מסוג ברירת-משפט. כן הגיש

אסופת-פסיקה על מנת להראות, כי במקרים חמורים יותר הוטלו פסילות קצרות, ויש להקיש מכך גם על עניינו של הנאשם.

הנאשם עצמו הדגיש כי שלילת רישיונו תביא להפסקת עבודתו, על כל המשתמע מכך.

הנאשם פגע בהולכת רגל על מעבר חצייה ורק במזל לא נסתיימה התאונה בתוצאות קשות בהרבה.

אני סבור, כי לא מדובר בחוסר זהירות אלא ברשלנות לשמה. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, הנאשם יכול היה למנוע את התאונה ולא הבחין בהולכת הרגל עד שפגע בה על מעבר החצייה. בנוסף אני סבור, כי לא קיימת רשלנות תורמת מצד הולכת הרגל אשר חצתה את הכביש על מעבר החצייה, גם אם הלכה במהירות.

אסופת הפסיקה אותה הגיש ב"כ הנאשם אינה תואמת את נסיבות תיק זה.

הנאשם נוהג משנת 1980 ולחובתו 27 הרשעות קודמות ללא תאונת דרכים.

לאחר ששקלתי את חומרת העבירות, נסיבות התרחשות התאונה, האינטרס הציבורי עליו יש להגן והפסיקה הנהוגה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם צריך לכלול פסילה בפועל שלא תפחת מ-3 חודשים (פסילת המינימום הקבועה בחוק) ולא תעלה על 6 חודשים.

חסד עשתה המאשימה שטענה לפסילת המינימום הקבועה בחוק בנסיבות תיק זה, ורק משום כך לא אטיל על הנאשם פסילה העולה על פסילת המינימום הקבועה בחוק.

ער אני לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אך אלו אינן גוברות במקרה זה על האינטרס הציבורי והחובה להגן על ציבור המשתמשים בדרך.

בנסיבות אלו, לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מפסילת המינימום הקבועה בחוק.

לאור כל האמור לעיל, הנני גוזר על הנאשם כדלקמן:

- אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 2000 ש"ח.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מתאריך 15.12.14 ובכל 15 בחודש שאחריו. אם תשלום

אחד לא ייפרע במועדו, יעמוד כל הקנס לפרעון מיידי.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבל שוברי תשלום.

- אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 90 ימים בפועל.

ריצוי הפסילה יחל ביום 1.1.15 שעה 13.00.

במידה שהנאשם יפקיד רישיונו במועד מוקדם יותר, תחושב הפסילה בהתאם.

פסילה זו מצטברת לכל פסילה אחרת בה נתון הנאשם, אם נתון.

בית המשפט מסביר לנאשם כי עליו להפקיד את רישיונו - גם אם פקע תוקפו - במזכירות בית המשפט, ואם אין בידיו רישיון נהיגה עליו להפקיד תצהיר ערוך כדין.

- אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה/ן עבירה/ות שעליה/ן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום י"ג חשוון תשע"ה, 06/11/2014 במעמד הנוכחים.

גיל קרזבום , סגן נשיא

הוקלדעלידימירבכהוןיניאק